tate jooksul hädaabitöölistega tööd tehtud kaldaäärse täitmisega ja see on kujunenud — eriti pühapäeviti — linnast väljajalutamise kohaks. 1932.—33. a. püstitas linn sinna ka nägusa einelaua-hoone.

Korteriolude üksikasjalisem tervishoiuline ülevaade on toodud eelmistes Tartu koguteostes. Siin nimetaksime ainult edusamme ehituse alal. Uusi elumaju on ehitatud:

1931. a. —	20	elumaja	58	korteriga	ja	121	toaga.
1932. a. —	92	„	226	„	„	700	„
1933. a. —	56	„	165	„	„	484	„

Kortereist oli	1—3 toaga	4—7 toaga
1931	41	17
1932	105	121
1933	125	40

Uutes kortereis oli

	omaette veeklosett	omaette kuivklosett	klosette rohkem kui ühe korteri peale
1931	—	52	6
1932	78	108	40
1933	65	63	37

Andmeist nähtub, et uute elumajade ehitus 1931.—1933. a. oli elav, kusjuures kõige rohkem ehitati 1932. a. Sellejuures on 1931. ja 1932. a. ehitatud väikekorterite ja suurkorterite arv peaaegu võrdne, kuid 1933. a. on väikekorterite (1—3 toaga) arv peaaegu kolmekordses ülekaalus. Tervishoiuliselt on soovitav, et perekonnakorter ei oleks vähem kui kolmeruumiline — elutuba, magamistuba ja köök. Kuid kriisiaastad on sundinud kodanikke enesekitsendamisele ning tõstnud nõudmist väikekorterite järele, millega ongi seletatav nende ehitamine.

Väljakäigukohtade suhtes näeme, et rõõmustavat tõusu näitab tervishoiuliselt heade veeklosettide hulk ja et väheneb korterite arv, kus väljakäigukoht on ühine teiste korteritega.

Väljakäigukohtade suhtes tuleb üldiselt tähendada veel järgmist. Kuna mitmete nakkushaiguste — tüüfuse, verise kõhutõve, koolera — tekitajad eristatakse roojaga ja kuna nende nakkushaiguste levimise vältimine on seda edukam, mida kaitstumasse kohta kärbeste eest ja mida enam ümbruse maapinna reostumist vältivasse süsteemi satuvad väljaheited, siis omab väljakäigukohtade tervishoiuline seisund väga suure tähtsuse nakkushaiguste vastu võitlemisel.

1927. a. oli väljakäigukohti Tartus üldse 8974, neist asetses korteris 2372, elumajas väljaspool korterit 3861, krundil väljaspool elumaja 2741. Veekindla mustusekastiga väljakäigukohti oli 6166 (68,7% väljakäigukohtade üldarvust), mitte-veekindla mustuseauguga 2808 (31,3%) [1]. Viimased on tekkinud varemail aegadel ja nende ehitamine praegusel

[1]) Tartu I, 1933, lk. 306.